

היסטוריה

מקומם של גיבורים

אברהם (יאיר) שטרן נקבר בנחלת יצחק, בשורה אחת עם שני לחמים שנפלו לפניו: אברהם אמפר וולג' זק. השניים, מראשוני לח"י, נורו ברחוב דיונוןף בתל-אביב על-ידי שוטרים בריטיים שפרצו לחדר-רם. היתה זאת התחלת המצוד הגדול, שבסופו נתפס ונורה יאיר עצמו.

בין קבר יאיר וקברות שני נאמניו הושארו בכונה תחילה שלושה מקומות ריקים. הם נועדו מראש לגיבורים הבולטים ביותר של המחנת. ביניהם: שני מוציאיר להורג של הלורד מוין, אליהו בית-צורי ואליהו חכים.

שני אליהו נקברו בקאהיר, אחרי שניתלו שם לפי פקודת הבריטים, למורת רוחו של הציבור המיצרי שהעריץ אותם. חבי ריהם לא איבדו את התקווה כי בבוא היום, עת ייבון השלום בין מצרים וישראל, יכירו המיצרים רישמית בשני אליהו כגיבורי מלחמת-השיחרור המרחבית נגד ה-אימפריאליזם, יתירו את העברת גופותיהם לנחלת-יצחק.

על כן לא נקברה אפילו אמו של יאיר בשורת הגיבורים. כדי לשמור על המקור מות, נכרה קברה למרגלות בנה, בשורה השניה.

רק אורי-צבי, השבוע, בצורה מפתי עה ביותר, הופקע אחד המקומות. נקבר בו עקיבא ברוך.

מי היה עקיבא ברוך? היו לו זכויות רבות. הוא היה מראשוני העסקנים של הסתדרות-העובדים הלאומית. הוא היה רביזיוניסט ותיק. הוא מילא אפילו תפקיד קטן במחתרת - לח"י שלח אותו כאחד משליחיו לחוצלארץ, על מנת שיגייס כספים.

כאשר נפטר, בשבוע שעבר, השאיר אחריו צוואה מפורשת מאד. בין השאר: הוא תבע שלא יספדו אותו, אלא אם כן יהיה המספד אורי-צבי גרינברג, משוררץ הועם של מלכות-ישראל. אורי-צבי נענה לתביעה מרצון, הקדיש לברוך הספד נלהב, שהיה ראוי לאחד הלוחמים האלמותיים של מלחמת-השיחרור.

אנשי לח"י כיבדו את זכרו של ברוך, שמחו על הכבוד שנפל בחלקו אחרי מותו. אך בלבם נשארה תמיהה: כיצד הגיע אל מקום-הכבוד ליד יאיר?

תולדות

המקום שלא נישמר

בין יוזמי המיבצע האחרון למען יהודי ברית-המועצות, לא ניפק מקומו של שר הפנים משה חיים שפירא.

הוא צירף את קולו לציבור אנשי השם, שפנו בערב חג הפסח האחרון לאורחי ישראל, ביקש אותם כי יציבו כיסא ריק ליד השולחן הערוך בליל הסדר. הכיסא נועד ליהודי ברית-המועצות, שניבצר מהם לחג את החג בחברת בני עמם, ובצוותא עם בני משפחתם.

איחוד המשפחות, טענו יוזמי המיבצע, הוא מעשה קדוש, שמלבד הצדקתו הלאומית, הוא מחוייב על פי המצפון האנושי ובתאם לכל הדרישות ההומאניטריות.

לא! אך נראה היה שלפחות עבור שר הפנים, אין הנימוקים ההומאניטאריים חלים על מי שאינו יהודי.

עורך הרין התל-אביבי אברהם פישמן, העביר לשפירא את בקשת מרשו, מחמוד קאסם כבהה מכפר ברטעה, שיתיר לארץ סתו לעבור מירדן לישראל, על מנת שיוכי לו להינשא בה (העולט הזה 1443).

הארוסה, שהיא גם בת דודו של קאסם, פטמה, שוכנת באיתו כפר ברטעה, אך בחלקו הירדני. כי הגבול העובר בו הפריד גם בין משפחות, ניתק קשרים אישיים רבים.

שום נימוק בטחוני לא מנע משר הפנים לאשר את הבקשה. אך תשובתו, שנרשמה על גבי הבקשה, היתה קצרה והד משמעית: לאו. פקיד בכיר באגף העליה והמירשם במשרד הפנים, העביר תשובה רישמית לעורך-הדין, שתאמה את החלטת השר.

פטמה וקאסם נשארו משני צדדיו של הגבול. כי המצפון, הדוחף את שר-הפנים (המשך בעמוד 15)

הרקדנית הדנית היפה פיה בריגיט אולסון.

בחומת עכו יש בור עמוק ואפל. בתוך הבור גרה, מזה אלפי שנים, מכשפה אכזרית ויפה. כל לילה, כשהירח מאיר והכוכבים נוצצים, בשעה שהשעון מצלצל חצות, לובשת המכשפה את שמלת התכלת השקופה שלה, פורמת את שערותיה הבלונדיות, הארוכות, ויוצאת לשוטט ברחובות.

היא מרחפת לה ברחובות הריקים במשך כל הלילה. הירח שופך עליה את נגוהו, גלי היום מלחים אותה במנגינה חרישית, וכשי היא מוצאת איזשהו גבר צעיר ורענן, היא מהפנטת אותו, לוקחת אותו אל החוף רמתנה איתו אהבים כל הלילה.

עם עלות השחר היא זורקת אותו לתוך הבור ומכסה עליו את הגולל.

זאת לא אגדה; זו אמת. אפשר לשאול כל ערבי בעכו. זה ידוע כבר אלפי שנים, ל-מכשפה הזאת קוראים קוראים רואלה. יש אפילו ערבי אחד שיש לו פה עקום, וזה בא לו בגללה. הוא הצליח להימלט ממנה ברגע האחרון. היו אנשים שלא האמינו לסיפור הזה. סופם היה שהם נעלמו לחלוטין עד עצם היום הזה.

כאשר הגיעה עמליה ארבל לחומות עכו ופתחה שם מועדון-לילה, נתקפו הערבים בפחד גדול. הם הכירו אותה לפי השיער הבלונדי הארוך שלה, לפי העיניים הנוצצות שלה ולפי החיוך המפתה שלה.

הם היו בורחים מפניה בשעה שראו אותה מסתובבת ברחובות הריקים בלילות. במשך היום הם לא פחדו, כי ידוע שלאור

זורבה ה

אהבה בינלאומית הבקיטה חומות -

היום פג כל כוח הכישוף של המכשפה. לפני שנה נודע להם שטעו. התברר ש-עמליה היא סתם אשה בשר ודם, והמכשפה האמיתית היא בריגיט אולסון. בריגיט היא רקדנית דנית, יפהפיה בעלת שיער בלונדי וחיוך מפתה. היא הגיעה ל-ארץ עם בן-זוגה, רקדן וכוריאוגרף כושי. הם התחילו לרקוד יחד במועדון חומות עכו, וכששמעו על אגדת רואלה, הוסיפו ל-

רפרטואר שלהם את ריקוד רואלה. באותו מועדון, בו הופיעה בריגיט, עבד ערבי צ סלאח ודאן. הוא היה הטבח של המועדון. הוא בן 2 עיניים כחולות והאנשים שמכירים אותו קוראים היתחני. הוא לא פחד מבריגיט משום שהוא לא מאמין והוא גם ידע שרואלה האמיתית כבר אינה קיימת. הרגו אותה כבר לפני כמה שנים. בלילות, כשבריגיט היתה לובשת את שמלתה ה-היה לוקח אותה לשפת הים, מטיל איתה ברחובות הר-

הרקדנית הדנית בריגיט אולסון, שהגיעה לארץ לפני כשנה, הרי כושי יפה-יתואר. הריקוד הותאם במיוחד לאגדה נכ בעקיפין על התפה הארץ לפני חודש

האגדה של רואלה

פיעה בריקוד חושני עם רקדן וכוריאוגרף

המוזה

הצירת עמליה ארבל, מנהלת מועדון חומות עכו, שבי-חסותה נוצר והתחל הרומן בין השניים.